

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iulie 2017, declarat de inculpatul

Omarov Roman XXX, născut la XXX,
originar din XXX și locuitor al XXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 12.08.2014 pînă la 17.02.2016;

Instanța de apel de la 11.03.2016 pînă la 20.07.2017;

Instanța de recurs de la 30.01.2018 pînă la 07.03.2018.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 17 februarie 2016, Omarov Roman XXX, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de:

- art. 172 alin. (3) lit. e) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 14 ani;

- art. 173 Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani.

- art. 175 Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, i s-a stabilit definitiv pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Omarov Roman XXX, o pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 18 ani cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a încasat din contul lui Omarov Roman XXX în folosul statului cheltuielile de judecată suportate în cadrul urmăririi penale la efectuarea expertizelor în sumă de 5 623 lei.

2. Prin sentința nominalizată s-a reținut că Omarov Roman XXX, la începutul lunii noiembrie 2012, aproximativ la orele 02:00 - 03:00, aflându-se la domiciliul său situat în s. Todirești, r-1 Anenii Noi, urmărind scop de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, fiind în stare să înțeleagă că acțiunile lui pot duce la deformarea personalității psihice a victimei și știind cu certitudine că XXX, nu a atins vârsta de 18 ani, aducându-l în stare de ebrietate alcoolică, s-a culcat în pat cu ultimul și profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra și de a-și exprima voința, a întreținut cu el un raport sexual în formă perversă contrar voinței lui.

Tot el, în una din serile lunii noiembrie 2012, aproximativ la orele 21:00, aflându-se la domiciliul său situat în s. Todirești, r-1 Anenii Noi, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, știind cu certitudine că XXX nu a atins vârsta de 18 ani, din nou aducându-l în stare de ebrietate alcoolică pe acesta, în timp ce ultimul dormea, prin constrângere fizică și psihică, profitând de stare de

neputință a minorului produsă de alcool și în legătură cu vârsta acestuia, a întreținut cu el un raport sexual în formă perversă, fapt ce a dus la dereglări psihice a XXX, astfel provocând urmări grave pentru ultimul.

Tot el, la 08.12.2012, aflându-se la domiciliul său situat în s. Todirești, știind cu certitudine că XXX nu a atins vârsta de 16 ani, a săvârșit față de el acțiuni perverse exprimate prin atingeri indecente, discuții cu caracter cinic referitor la întreținerea unui raport sexual, urmărind scopul direct de a-l determina să întrețină cu el un raport sexual în formă perversă.

Tot el, în una din serile lunii decembrie 2012, cunoscând despre faptul, că XXX, este minor, fiind în stare să înțeleagă că acțiunile lui pot duce la deformarea personalității psihice a victimei, a manifestat un comportament fizic și verbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută și umilitoare, urmărind scopul de a-l determina să întrețină cu el un raport sexual pervers, precum și alte acțiuni cu caracter sexual nedorite pentru XXX.

3. Nefiind de acord cu sentința, inculpatul Omarov Roman XXX a atacat-o cu apel, prin care a solicitat, casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, de la comiterea infracțiunilor incriminate.

Apelantul a motivat că, pe tot parcursul examinării cauzei, nu i-a fost acordată posibilitatea de a găsi și a invita martorii principali, care puteau să demonstreze că el nu este vinovat. El primea bani buni, unul după altul erau trimiși la el, oameni care au și început această joacă. El nici nu înțelegea care este scopul lor.

Când a depistat furtul banilor din casa sa, atunci a înțeles scopul lor. Când nu era în casă ei căutau bani, nici prin cap nu i-a trecut ce ei s-au gândit să facă. I s-a făcut milă numai de o persoană și i-a propus să meargă în zile de odihnă la lucru, la descărcatul legumelor, și așa unul după altul intrau la el și se cereau la lucru, dar el le refuza, deoarece ei erau fizic nedezvoltați, dar lucrul era greu pentru ei.

Pe parcursul examinării cauzei, toți făceau depoziții pe înscrisurile procurorului, toate depozițiile au fost scrise și transmise în timpul examinării la martori. Toate cerințele inculpatului au fost respinse de către procuror și mai apoi și de către judecători. Nu i-au dat posibilitate de a se corecta, nu s-a petrecut nici o confruntare, i s-a refuzat în efectuarea expertizei ce a fi demonstrat impotența sa și nevinovăția sa, deoarece el de la bun început i-a comunicat procurorului. El în deosebi nu a făcut vin și nici nu a întrebuințat alcool, după cum a comunicat procurorul, mai apoi au schimbat nu vin dar bere.

Este de vină acel care îi aducea la inculpat, Costea de la Bulboaca, care la momentul de față este la armată, el și încă unul din sat, ei căutau la el bani, și îl impuneau și pe altul să caute la el bani.

Mai mult, din start, anchetatorul i-a speriat pe martori, totodată, inculpatul a indicat că cunoaște o persoană din sat care demult dorea să îl implice în minciuni și să-l ponegrească.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iulie 2017 a fost respins, ca nefondat, apelul inculpatului Omarov Roman XXX, cu menținerea sentinței primei instanțe.

4.1. Pentru a se pronunța, în stanța de apel a menționat că, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Omarov Roman XXX a săvârșit infracțiunile imputate lui, prevăzută de art. art.172 alin.(3) lit. e), 173 și 175 Cod penal.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, necătând la faptul, că inculpatul Omarov Roman XXX nu-și recunoaște vina în comiterea infracțiunilor incriminate, vina acestuia se dovedește integral de următoarea sistemă de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care combat și argumentele apelului înaintat de inculpat, cum ar fi: declarațiile părților vătămate XXX; declarațiile martorilor Babcișchi Corina, Cemoșciuc Constantin, Luca Vitalie, Melnic Maia, precum și: , raportul de expertiză psihiatrico-legală nr.378a-2014 din 03.06.2014, raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 529a-2014 din 24.07.2014, raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 530a-2014 din 24.07.2014, procesul - verbal nr. 506a-2014 din 17.07.2014, raportul de expertiză psihiatrico-legală staționară nr.74sn-2014 din 24.10.2014;

Astfel, instanța de apel a conchis că întreaga sistemă de probe analizată, demonstrează, cu certitudine, vinovăția inculpatului Omarov Roman XXX în comiterea infracțiunilor imputate lui și combat argumentele apelului declarat, precum că ultimul n-a comis infracțiunile impute lui, or învinuirea înaintată inculpatului și starea de fapt constatată de instanța de fond și-a găsit confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către instanța de judecată au fost apreciate în mod corect.

Subsecvent, s-a menționat că din probele analizate și cercetate atât în primă instanță, cât și în instanța de apel se atestă ca fiind demonstrată vina inculpatului Omarov Roman XXX în comiterea infracțiunilor incriminate și acțiunile lui, just au fost încadrate art. 172 alin. (3) lit. e), art. 173 și 175 Cod penal, după indicii calificativi, homosexualitatea, adică satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra și de a-și exprima voința, săvârșite cu bună știință asupra unui minor, acțiuni care au provocat urmări grave pentru victimă, săvârșirea de acțiuni perverse față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 16 ani și hărțuirea sexuală, adică manifestarea unui comportament fizic și verbal, care lezează demnitatea persoanei și creează o atmosferă neplăcută, ostilă, degradantă, umilitoare, discriminatorie și insultătoare cu scopul de a determina o persoană la raporturi sexuale ori la alte acțiuni cu caracter sexual nedorite, săvârșite prin constrângere.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a menționat că potrivit dosarului penal, a actelor administrate se constată cu certitudine că, inculpatul Omarov Roman XXX a comis acte de homosexualitate art. 172 alin. (3) lit. e) Cod penal, care în sine generează perversiunile sexuale și presupune rapoarte sexuale dintre bărbați, act comis prin profitarea de imposibilitatea victimei XXX de a se apăra și de a-și exprima voința. Această stare, cum se atestă a fost provocată chiar însăși de inculpat, care l-a și adus intenționat în stare de ebrietate pe XXX.

Mai mult, prin realizarea actului de homosexualitate și atingerea scopului său, inculpatul Omarov Roman XXX a provocat victimei dureri insuportabile atât fizice cât și psihice, fapt confirmat prin rezultatele raportului de expertiză psihiatrico-legală staționară efectuată victimei XXX. Imposibilitatea de a se apăra la

calificarea infracțiunii prevăzute de art. 172 Cod penal, nu are importanță, dacă această stare a fost provocată chiar însăși de făptuitor, sau poartă un caracter permanent sau provizoriu. În cazul în care această stare are caracter provizoriu, este important ca ea să coincidă cu momentul săvârșirii raportului sexual și/sau actului de homosexualitate.

În același context, instanța de apel a relevat că s-a constatat cu certitudine că partea vătămată XXX s-a aflat în imposibilitate de a se apăra în cazurile atentatelor comise de Omarov Roman reieșind din starea acestuia care s-a datorat incapacității fizice de a opune rezistență activă față de făptuitor în virtutea oboselii excesive produsă de alcool și a poziției incomode în care a fost surprinsă victima.

Prin urmare, acțiunile prejudiciabile comise de Omarov Roman asupra lui Ceban Denis au urmărit un scop direct de a-și satisface pofta sexuală și au lezat onoarea victimei realizate prin traumatisme severe de ordin psihic și psihologic.

Totodată, în acțiunile inculpatului Omarov Roman XXX sunt prezente componentele de infracțiune prevăzute de art. 173 și art. 175 Cod penal, or din probele administrate și analizate de instanța de apel s-a stabilit cu certitudine apartenența inculpatului Omarov Roman XXX la infracțiunile incriminate acestuia, prin care ultimul a atentat la integritatea fizică și psihică a minorilor XXX.

Consecvent, instanța de apel indică că obiectul juridic al acestor infracțiuni constă în atentarea cu intenție asupra persoanelor care conțin elemente de constrângere atât prin acțiuni directe, cât și prin cele indirecte la libertatea persoanei la viața sexuală, or acestea fie puse în astfel de condiții în care să-i inspire temerea serioasă ca acel pericol în care se află să nu poate fi înlăturat decât prin cedarea în fața făptuitorului și întreținerea unui raport sexual, sau unor acțiuni cu caracter sexual nedorite.

Infracțiunea prevăzută la art. 173 Cod penal, se consideră consumată din momentul avansării cerințelor de intrare într-un raport sexual, de săvârșire a actului de homosexualitate sau a altor acțiuni de caracter sexual, întărind aceste acțiuni prin constrângerea corespunzătoare și de circumstanța în care victima a înțeles caracterul impunător al faptelor inculpatului.

Mai mult, categoria acțiunilor perverse comise de către Omarov Roman XXX față de XXX, care de facto au și ele o atingere a libertății vieții sexuale și sunt exprimate prin numeroase forme cum ar fi atingerile indecente, mângâierea, discuții cinice cu victima, inclusiv și celor despre relații sexuale.

De asemenea, este necesar de menționat că prin acțiunile intenționate, ilegale a inculpatului Omarov Roman XXX cele trei victime minore au fost supuse unor acțiuni care încalcă libertatea și inviolabilitatea lor sexuală prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a crea careva facilități de muncă și obținerea unor mijloace financiare prin angajarea acestora la un serviciu pe parcursul nopții și anume promisiunile inculpatului Omarov Roman XXX de ai lua la muncă și remunerarea lor cu mijloace bănești și cadouri.

Astfel, latura subiectivă a infracțiunilor care atentează la integritatea sexuală a victimelor minore, se realizează prin vinovăție exprimată prin intenție directă și drept motiv pentru făptuitor servește dorința de a-și satisface pofta sexuală exprimată sub orice formă, prin hârțuire, prin umilire josnică, ori prin înfrângere fizică, psihică sau imobilizare.

Instanța de apel, privitor la categoria și măsura de pedeapsă aplicată inculpatului Omarov Roman XXX, a considerat că la stabilirea pedepsei instanța

de fond a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, că infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria infracțiunilor excepțional de grave, de persoana celui vinovat, de rolul lui la săvârșirea infracțiunii, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Ca circumstanțele atenuante conform art.76 Cod penal, nu au fost reținute, circumstanțele agravante conform art.77 Cod penal, se atestă comiterea unor infracțiuni în privința minorilor. Totodată, la locul de trai inculpatul Omarov Roman XXX se caracterizează satisfăcător.

Astfel, avînd în vedere că inculpatul Omarov Roman XXX deși pentru prima oară se atrage la răspunderea penală, însă infracțiunile pentru care s-a constatat vinovăția sunt din categoria celor excepțional de grave, Colegiul Penal, ținînd cont de consecințele survenite în urma infracțiunilor comise de Omarov Roman XXX, și anume impactul adus ca urmare a acțiunilor sale asupra libertății și integrității vieții sexuale a victimelor, care este valoarea supremă a societății, consideră că scopul pedepsei penale care urmează a fi aplicat față de Omarov Roman XXX poate fi atins doar cu izolarea acestuia de societate, numindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare prevăzută la dispoziția normelor imputate, cu aplicarea art. 84 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse definitive prin cumul parțial al pedepselor, sub formă de închisoare în penitenciar de tip închis.

Consecvent, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și revenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în mitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale Codului penal. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării novatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul Omarov Roman, fără a face trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința sa. Recurentul invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor motivînd că dosarul este fabricat, iar el infracțiunile imputate nu le-a săvârșit.

5.1. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de inculpatul Omarov Roman, solicitînd respingerea acestuia, deoarece decizia instanței de apel este corectă și corespunde Legii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.

Potrivit textului recursului declarat de către inculpatul Omarov Roman, se semnalează ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept și de fapt invocate de recurent.

Analizând motivele indicate în textul recursului, Colegiul penal sesizează că, de fapt, recurentul contestă modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele inferioare, considerînd că acestea sunt insuficiente și nu dovedesc cu certitudine că faptele incriminate în actul de învinuire au fost comise de acesta.

La acest capitol, instanța de recurs subliniază că procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care a fost deja statuată de către instanțele ierarhic inferioare, de competența cărora este stabilirea stării de fapt. Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și s-o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, însă va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească devenită definitivă. Această concluzie se desprinde din prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care prin temeiurile enumerate în pct. 1)-16) oferă dreptul de casare numai dacă se constată o eroare de drept. Aprecierea probelor ca temei de recurs nu se specifică în norma vizată, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar constitui temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului, argumentele expuse de recurent fiind anterior invocate în apel, iar instanța de apel s-a pronunțat argumentat asupra acestora, examinându-le în ansamblu, le-a dat o apreciere corespunzătoare, conform art.414 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat și detaliat asupra lor.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Colegiul penal consideră că, instanța de apel legal și întemeiat a pronunțat decizia, constatând corect stabilirea circumstanțelor de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect

concluzionând asupra vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunilor imputate, motivându-și soluția în acest sens (pct. 4.1. din prezenta decizie).

Mai mult, Colegiul penal reiterează că, criticile formulate de recurent enunțate la pct. 5. din prezenta decizie, au fost obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, care le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, ori materialul probator al cauzei penale dovedește incontestabil legalitatea temeiurilor de fapt și de drept care au adus la pronunțarea hotărârilor recurate.

Necâtând la faptul că, inculpatul nu și-a recunoscut vina, instanța de apel a constatat că, vinovăția acestuia pe deplin a fost dovedită prin probele acumulate la dosar. Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii incriminate nu poate servi ca temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina acestuia în comiterea infracțiunii imputate, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmându-se scopul evitării răspunderii penale.

Totodată, Colegiul penal menționează că, instanța de apel în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, a respectat principiile fundamentale, precum contradictorialitatea, dreptul la apărare, egalitatea, și într-un termen care să nu determine lipsa de interes a cererii a examinat cauza, pronunțând în mod public o hotărâre legală și întemeiată.

Mai mult, Colegiul penal menționează că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-au aplicat corect normele de drept la faptele constatate de instanța de fond și, după caz, de instanța de apel.

Astfel, Colegiul constată că, erori de drept în speța nominalizată nu s-au stabilit, acțiunilor săvârșite de către Omarov Roman XXX, li s-au dat o apreciere și încadrare juridică corectă, iar pedeapsa i-a fost stabilită cu respectarea prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, ținându-se seama de pericolul social al faptei comise, persoana vinovată, de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuază răspunderea, fiindu-i numită o pedeapsă în limitele sancțiunii normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat, astfel temeiuri de a interveni în hotărârea judecătorească în această parte la fel nu s-au stabilit.

Prin urmare, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către inculpatul Omarov Roman XXX în recursul ordinar declarat și decide asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul **Omarov Roman XXX**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iulie 2017, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la **18 aprilie 2018**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecatori:

Ion Guzun

Liliana Catan